

GYÖKERES KINGA

Asztek iskolába megy

Asztek, a kék rókafiú fürgén ballagott az erdei iskola felé. Ez volt az első napja és izgult. Elővette kicsi térképét, amit anyukája rajzolt fel egy nagy sárga levél hátuljára, majd folytatta útját. Egy iskolás fiúnak bizony már egyedül kell eljutnia az iskolába. Megsimította narancssárga tarisznyáját. Ebben hozza ma haza az összes izgalmas könyvet, amiből tanulnak, és hamarosan ő is el tud olvasni minden mesét. Örömeiben perdült egyet a színes avarszőnyegen.

Az öreg tölgyfa alatt nagy volt a nyüzsgés. A barna mackó tanító néni mosolyogva figyelte az elsősöket.

Még mielőtt Asztek a fához ért volna, egy mókus gyerek termett előtte.

– Róka koma, te fázol, hogy így elkéköltél? – kérdezte tőle viccelődve, és választ sem várva továbbszökött.

– Nahát, gém pajti. Te mindig ilyen szürke egyéniség vagy?

A gém erre szomorúan lógatta sárga csőrét. A mókus gyerek már tovább is ugrott az utolsó diákhoz.

– Süni, szúrós hangulatban leszel, ha ellopom a szép piros almádat?

Már nyúlt is süni almájáért, de a tanító néni közbeszólt.

– Ejnye, Marci! Nem illik kigúnyolni a kis barátaidat. Igaz, mindannyian mások vagyunk, de attól még nem rosszabbak vagy jobbak, mint a többiek.

Mackó tanító néni kitalált egy jó játékot. Mindenkinek el kellett mesélnie, mi a kedvenc színe, étele és elfoglaltsága.

A kis süni kezdte.

– Sziasztok. Sára vagyok. Kedvenc színem a piros, kedvenc ételem a rántotta és szeretem a téli álmat.

Következett a gém. A tanító nénihez lépett.

– Sziasztok. Gáspár vagyok. Szeretem az ezüstöt, mert a kedvenc ételem, a folyami hal is ezüstös, és imádok repülni.

Marci már nem bírta magával. Ide-oda ugrált.

– Tanító néni, hadd legyek én a következő!

Miután mackó tanító néni bólintott, elhadarta a saját szövegét.

– Sziasztok. Én Marci vagyok, és kedvencem a zöld, mint a fa lombja, szeretem a makkot és a mogyorót, és a világon a legjobb ugrálni! – rikkantotta. Máris feliramodott a fa törzsén, és eltűnt a levelek közt.

Mackó tanító néninek eltartott egy darabig, amíg lecsalogatta Marcit a fáról, utána folytathatták az órát.

– Asztek vagyok. Szeretem a narancssárgát, kedvenc ételem a szamóca, és szeretek lyukat ásni – fejezte be a bemutatkozást a kék róka fiú.

Az új színes ceruzáikkal lerajzolták egymást, a tanító nénivel játszottak és nagyokat nevettek. Mackó mama kiosztotta az iskolai könyveket. Asztek csillogó szemmel lapozgatta, és nézte a különféle betűket az oldalakon. Hamarosan ezeket el is tudja majd olvasni. A szünetben Sára mellé ült.

– Olyan szép neved van, de én még nem ismertem senki mást, akit Aszteknek hívtak.

– A családommal a Meseerdőből költöztünk ide a nyáron.

– Nahát – kerekedett el Sára szeme. – Én még arról nem hallottam.

– Pedig nagyon szép hely! Ott egész évben zöldek a fák. Vagy kékek, mert van olyan is.

– Tényleg? – csodálkozott Sára.

– A patak ezüst, vagy arany színű. A felhők a legszebbek. Lehetnek kicsi habosak vagy nagyok és ijesztőek. Rózsaszínűek és halványsárgák.

Ahogy mesélt, a többi állatgyerek is köréjük ült, és hallgatták Asztek meséjét.

– Mikor a legszebb Meseerdő? – kérdezte Gáspár.

– Én akkor szeretem, amikor nyílik az illatos kakukkfű, és lilára festi az erdő alját.

– Nálunk csak kakukkmadár van. Ő mondja meg, hogy hány óra. Nem tudtam, hogy van neki füve is – csodálkozott Sára.

– Van mókuszvirág? – érdeklődött Marci.

– Gémfa? Sünlevél? – kérdezte Gáspár.

Asztek nagyot nevetett.

– Nincs, olyan nincs. De van gólyahír. Az egy sárga virág, ami tavasszal nő. De még mielőtt irigykednétek a szép nevekre, van olyan rózsaszín virág, amit varjúhájnak hívnak.

Mindenki elkezdett kuncogni. Először csak halkán, aztán egyre hangosabban, a végén már nagy hanggal hahotáztak.

Amikor elmondták a tanító néninek, min nevettek olyan nagyon, Mackó tanító néni csak ingatta a fejét.

– Bizony vannak furcsa nevű növények. Elárulom nektek, hogy van medvehagyma is. Fehér a virága, és meg lehet enni a levelét.

A kis elsők arra gondoltak, hogy mennyi izgalmas dolog van még körülöttük, amiről nem tudnak.

A nap hamar eltelt. Asztek vidáman ballagott hazafelé. Alig várta, hogy otthon elmesélhessen mindent, ami ma vele történt és hogy holnap ismét iskolába jöhessen az új barátaihoz.